

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng Thứ Bảy ngày 22/01/2022.

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 772

“THÍCH CA MÂU NI PHẬT RẤT XEM TRỌNG TRÌ DANH NIỆM PHẬT”

Phương pháp niệm Phật có bốn cách:

- **Cách thứ nhất là thực tướng niệm Phật.** Cách “*thực tướng niệm Phật*” là đi vào tánh niệm Phật. Cách này cao quá nên chúng ta không làm được.
- **Cách thứ hai là quán tướng niệm Phật. Cách thứ ba là quán tượng niệm Phật.** Phương pháp “*quán tướng niệm Phật*” hay “*quán tượng niệm Phật*” là vừa niệm Phật vừa nhìn thấy vị Phật A Di Đà thân tướng trang nghiêm, hoặc nhìn vào hình tượng của Ngài để mà niệm. Hai phương pháp này tương đối khó hơn.
- **Cách thứ tư là trì danh niệm Phật:** Các Tổ Sư Đại Đức đều khuyên chúng ta chọn cách “*trì danh niệm Phật*”. Hàng ngày ta khởi tâm niệm Phật, miệng niệm, tai lắng nghe, đó chính là “*trì danh niệm Phật*”.

Vì sao Thích Ca Mâu Ni Phật rất xem trọng “*trì danh niệm Phật*”? Chúng ta tụng “*Kinh A Di Đà*”. Trong “*Kinh A Di Đà*”, Đức Phật dạy pháp “*trì danh niệm Phật*”: “*Xá Lợi Phất! Nhược hữu thiện nam tử, thiện nữ nhân, văn thuyết A Di Đà Phật, chấp trì danh hiệu: nhược nhất nhật, nhược nhị nhật, nhược tam nhật, nhược tứ nhật, nhược ngũ nhật, nhược lục nhật, nhược thất nhật, nhất tâm bất loạn. Kỳ nhân lâm mạng chung thời, A Di Đà Phật dữ chư Thánh chúng, hiện tại kỳ tiền. Thị nhân chung thời, tâm bất điên đảo, tức đắc vãng sinh A Di Đà Phật Cực Lạc Quốc độ*”. Nếu lúc lâm chung, chúng sinh nào phát tâm niệm Phật từ một ngày đến bảy ngày mà nhất tâm, tâm không điên đảo, không tán loạn thì Phật A Di Đà cùng Thánh chúng sẽ đích thân đến tiếp dẫn về Tây Phương Cực Lạc.

Trên “*Kinh A Di Đà*”, Thích Ca Mâu Ni Phật đã cực lực đề xướng phương pháp “*trì danh niệm Phật*”. Phương pháp niệm Phật có bốn cách nhưng cách dễ niệm nhất là “*trì danh niệm Phật*”, giữ chặt câu niệm Phật. Trong bài học này, Hòa Thượng rất từ bi nói cho chúng ta biết rõ các Kinh của Tịnh Độ và các phương pháp niệm Phật để chúng ta chọn lấy cách niệm Phật phù hợp với căn tánh của chúng ta. Chúng ta không nên vội nghe theo người khác dạy cách niệm Phật vì như vậy là không đúng.

Hôm qua có một người gọi điện cho tôi. Trước đây người này cũng từng nghe tôi giảng, từng học theo tôi. Nhưng một năm qua, người này tự cho mình là người thông minh, đi nơi khác cầu học nhưng càng đi càng

thấy tâm không an, cuối cùng lại quay lại tìm tôi. Trước đây tôi đã khuyên anh ấy về quê chăm sóc Mẹ già vì Mẹ đang bệnh nhưng anh ấy không nghe theo, lại đi cầu học để mang về một đồng phiến não. Người dẫn đạo cho anh là một Sa Di tập sự, hướng dẫn anh ấy phải **“nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”**, không cần học **“Đệ Tử Quy”**, không cần học chuẩn mực làm người, không cần học văn hóa truyền thống. Vậy mà anh ấy đi theo họ đến một năm. Anh ấy cũng dẫn chúng, cũng làm Thầy. Đúng là quá đại khờ! Nhưng số người đại khờ như vậy rất nhiều.

Hòa Thượng hơn 60 năm tu hành, giảng Kinh thuyết pháp, cả một đời **“dĩ thân diễn giáo, dĩ thân tác giáo”**, lấy thân mình làm gương, lấy thân mình diễn ra pháp, vậy mà chúng ta không nghe theo. Khắp nơi người ta cũng đề xướng **“một môn thâm nhập”**, một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng. Điều này đúng, không sai! Trong tâm ta chỉ có một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng. Ta làm rất nhiều việc lợi ích chúng sinh nhưng không lưu lại trong tâm. Ta không thấy, không nhớ, không lưu lại. Đó mới là **“nhất môn thâm nhập”**. **“Nhất môn thâm nhập”** không phải là bỏ tất cả, không phải là bỏ con cái, bỏ gia đình, bỏ công ăn việc làm, Cha Mẹ cũng không phụng thờ. Nếu buông bỏ như vậy thì sai hoàn toàn.

Hòa Thượng nói: **“Cho dù ngày mai chết, hôm nay còn sống thì hôm nay chúng ta vẫn phải tận lực vì chúng sinh”**. Việc cần làm vẫn làm, tâm ta vẫn niệm Phật thì không có gì chướng ngại. Nhưng hiện tại vẫn còn rất nhiều người quan niệm cần phải bỏ tất cả, bỏ công ăn việc làm, không thực hiện nhưng bỏn phận, trách nhiệm, nghĩa vụ của mình.

Hôm trước cũng có một nhóm người đến chỗ Thầy Tịnh Sang ở Tây Ninh. Họ khuyên Thầy Tịnh Sang không làm giáo dục nữa, trả lại con cho người ta không dạy học nữa, không trồng rau đi tặng mọi người nữa. Họ niệm Phật, họ làm sai mà còn đi khuyên người khác làm theo họ. Niệm Phật thì phải niệm trong tâm chứ đâu phải niệm Phật trên đầu ngón tay. Niệm Phật là niệm ở nơi tâm, đồng thời làm những việc tốt để lợi ích chúng sinh cũng cần rất cần thiết. Cả một đoàn người khuyên Thầy Tịnh Sang phải quay về chuyên niệm Phật, lập ban chuyên niệm, chuyên đi hỗ trợ người khác chứ không làm giáo dục truyền thống. Nếu chúng ta không hoằng dương Phật pháp thì hết đời chúng ta, Phật Pháp sẽ ra sao, ai sẽ tiếp nối. Nếu chúng ta không tiếp nối văn hóa truyền thống thì ai sẽ tiếp nối?

Chúng ta đã sưu tập và phát hành cuốn sách **“Những tấm gương đức hạnh Việt Nam”**. Vì không có người làm việc ý nghĩa này nên chúng ta làm. Nếu có nhiều người đã làm việc này rồi mà chúng ta vẫn làm thì đúng là chúng ta xen tạp, nhiều chuyện. Những việc chúng ta làm chỉ là việc ở bên ngoài, đối nhân xử thế là những việc cần thiết. Còn giữ tâm thanh tịnh, một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng, làm nhưng không niệm đến danh lợi, không nghĩ đến tự tư tự lợi, không thỏa mãn năm dục sáu trần thì đó mới là **“một môn thâm nhập”**. **“Một môn thâm nhập”** không phải là bỏ tất cả, chỉ niệm Phật, ngoài niệm Phật ra không biết làm gì nữa. Thậm chí có người chỉ ngồi trong phòng có điều hòa để niệm Phật, hễ ra ngoài nắng lao động thì họ lại cảm thấy mệt quá.

Những tấm gương niệm Phật thành công như Hòa Thượng Hải Hiền, ông thợ vá nôi, Pháp sư Cụ Hành, các Ngài đều cực lực lao động. Có những người đã từng đến Đông Thiên Mộc Sơn tham gia đạo tràng niệm Phật và chứng kiến: Vào thời khóa niệm Phật lúc 2h30' sáng thì họ chuyên cần niệm Phật. Vào giờ chấp tác thì họ cật lực làm việc. Họ nhanh nhẹn vác đá đi lên núi, đi nhẹ nhàng, đi nhanh thoăn thoắt không hề mệt mỏi. Nếu thân thể của chúng ta mà không lao động, không vận động để tiêu hao năng lượng của mình, thì dục vọng dấy khởi, bệnh khổ cũng từ đó mà phát sinh.

Tổ Sư Ân Quang dạy: **“Đốn luân tận phận, nhàn tà tồn thành, nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ”**. **“Đốn luân tận phận”** có nghĩa là dốc hết trách nhiệm. Chúng ta đã làm tròn mọi bổn phận trách nhiệm của mình chưa, đã dốc hết trách nhiệm trong vai trò của mình chưa? Lúc rảnh thì chúng ta giữ tâm không vọng niệm, một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng, cầu vãng sinh Tây Phương Cực Lạc. Họ cắt bỏ câu **“đốn luân tận phận”**, chỉ giữ lại câu **“nhất tâm niệm Phật”**. Vậy là họ đã **“cắt chương đoạn ngữ”** rồi.

Các vị Tổ Sư Đại Đức cũng tận tâm tận lực làm những việc cần làm để lợi ích chúng sinh, tận tâm tận lực hoằng tri Phật pháp. Nếu các Ngài lên núi hết thì ngày nay không thể có Phật pháp cho chúng ta học. Ngày nay có những người bất tài vô dụng, vậy mà họ cứ nói: *“Một môn thâm nhập trường kỳ huân tu, ngoài câu A Di Đà Phật ra là xen tạp”*. Câu nói này không sai, nhưng lời của Tổ dạy còn có đoạn trước, còn có đoạn sau. Họ không thể lý giải thế nào là **“một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng”**. Trong tâm mình phải là **“một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng”**, không niệm danh, không niệm lợi, không niệm phải quấy tốt xấu. Họ cũng suốt ngày niệm Phật nhưng thấy mình làm đúng, thấy người khác làm sai, trong tâm họ đầy phiền não. Tôi khuyên mọi người đừng làm người nhiều chuyện để rước họa vào thân.

Ngày nay nghịch tử, nghịch tôn rất nhiều. Hòa Thượng nói: **“Tự dĩ vi thị”**. Họ tự cho mình là người đúng, tự cho mình là người biết. Tôi khuyên mỗi người chúng ta suốt cả cuộc đời này, cho đến lúc hơi thở cuối cùng chỉ là một học trò. Bản thân tôi, cả một cuộc đời của tôi chỉ theo sự chỉ bảo của Hòa Thượng, ngày ngày học với Hòa Thượng để nghe Hòa Thượng dạy bảo. Cả cuộc đời này cho đến hơi thở cuối cùng, mỗi chúng ta vẫn là một người học trò. Khi chúng ta dạy người sau, họ gọi mình là Thầy thì đó là việc của họ. Tôi nhắc mọi người khi chia sẻ tâm đắc học tập, chia sẻ cảm xúc thì đừng nhắc đến tôi. Họ khóc và nói: *“Nếu bây giờ con không nhắc đến Thầy thì con ở đâu mà ra, đâu phải tự nhiên mà con xuất hiện”*. Vậy thì nên ít nhắc, càng ít càng tốt, bất đắc dĩ mới phải nhắc đến tôi. Người học trò nhớ đến Thầy, đó là việc của họ. Cũng như chúng ta học với Thầy thì chúng ta mãi mãi là học trò.

Không Lão Phu Tử nói: **“Thuật nhi bất tác”**. Ngài nhận Ngài chỉ là học trò, chỉ thuật lại những lời người xưa nói chứ Ngài không sáng tác. Thích Ca Mâu Ni Phật cũng nói: **“Ta chỉ nói lại những lời mà bảy đời chư Phật đã nói”**. Chư Phật quá khứ là Thầy, Phật nói lại những lời mà Thầy đã nói. Hòa Thượng Tịnh Không bao nhiêu năm giảng Kinh thuyết pháp, nhưng lúc nào Ngài cũng nhắc đến những vị Thầy của mình là Ngài Phương Đông Mỹ, Ngài Chương Gia Đại Sư, Ngài Lý Bình Nam.

Tổ Ân Quang dạy chúng ta: **“Xem thấy tất cả chúng sinh là Bồ Tát, chỉ riêng ta là phàm phu ít tu, phước mỏng, nghiệp dày”**. Chúng ta phải nghe cho thấu, đừng nghe chơi, đừng nói cho người khác nghe nhưng chính mình không làm. **“Xem thấy tất cả chúng sinh là Bồ Tát”**, Bồ Tát chính là Lão sư, là Thầy. Chúng ta phải xem tất cả chúng sanh đều là Thầy của mình, còn chính mình là phàm phu, nhưng không phải là phàm phu tiêu chuẩn mà là phàm phu ít tu, phước mỏng, nghiệp dày. Nếu chúng ta thấy mình là phàm phu có tu, đã tu lâu năm thì nguy hiểm. Cho nên tôi xin nhắc một lần nữa: Chúng ta mãi mãi là học trò, đừng bao giờ mang tâm trạng mình là Thầy để đi dạy người khác.

Từ trước đến giờ, khi đi dạy học, tôi luôn mang tâm trạng của một người học trò, có nghĩa vụ của người học trước, đem, tận tâm tận lực truyền lại những gì mình được học, được biết. Cho nên trong những buổi được gọi là “dạy học”, tôi rất hoan hỉ vì tôi được học rất nhiều. Tâm cảnh tôi cảm thấy rất vui, nếu diễn đạt thì mọi người cũng không thể hiểu được hết. Đúng như người xưa nói: **“Học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ.”** Học là niềm vui không có gì sánh bằng. Trong những giờ học vào buổi sáng, tôi cảm thấy rất hoan hỉ, rất vui, gần như một giờ quên hết thân tâm thế giới. Lúc này, trước khi vào giờ học tôi bị xổ mũi, nhưng trong lúc giảng thì tôi quên cả xổ mũi. Đây đúng là **“không rãnh để bệnh”**. Tôi khuyên mọi người: Suốt cuộc đời này, cho đến đến hơi thở cuối cùng, chúng ta vẫn coi chính mình là học trò.

Mười mấy năm qua, tôi luôn bám theo lời dạy của Hòa Thượng. Chúng ta đã đi được 2/3 quãng đường trong hành trình học tập **“1200 đề tài của Hòa Thượng Tịnh Không”**. Bộ **“Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục”** có 600 trang. **“Gia ngôn”** là lời dạy, lời gia huấn. Sau mỗi phần khai thị là phần lý giải. Chúng ta có rất nhiều thứ cần phải học, và sẽ học đến hết đời.

Hòa Thượng có tâm cảnh của người luôn nghĩ về chúng sanh. Có một lần bị bệnh, Hòa Thượng nói: **“Giờ này đáng lẽ ra tôi phải chết rồi, nhưng bây giờ tôi vẫn chưa chết được vì trường liên cấp chưa ra đời”**. Hòa Thượng suốt cuộc đời vì chúng sinh phục vụ, vì chúng sinh lo nghĩ. Cả cuộc đời hơn 60 năm tu hành, Ngài bồn ba khắp nơi trên thế giới. Ngài không hề xen tạp. Đến bây giờ Ngài vẫn một câu **“A Di Đà Phật”**, cả một đời chỉ đề xướng Tịnh Độ, đề xướng giáo dục Thánh Hiền. Giáo dục Thánh Hiền là chuẩn mực để làm người.

Đâu phải thế gian này mọi người ai cũng muốn vãng sanh. Chỉ có một số người muốn vãng sanh, những người thật muốn vãng sanh thì đếm trên đầu ngón tay. Còn những người giả bộ muốn vãng sanh thì nhiều vô số kể. Hòa Thượng nói: **“Phật thất rất nhiều. Vậy thì hôm nào chúng ta mở Phật thất “nhất định vãng sanh” để xem có bao nhiêu người đăng ký. Phật thất Thượng Phẩm vãng sanh học trong 3 năm, trong suốt 3 năm không được ra ngoài. Phật thất Trung Phẩm vãng sanh học trong 2 năm, trong suốt 2 năm không được ra ngoài, Phật thất Hạ Phẩm vãng sanh học trong 6 tháng, trong suốt 6 tháng không được ra ngoài. Người tham gia Phật thất chỉ niệm Phật, cắt hết tất cả ngoại duyên. Chúng ta xem có mấy người đăng ký?”**

Hòa Thượng nói: *“Phật vì chúng ta nói ba bộ Kinh niệm Phật vãng sanh, đó là “Kinh Vô Lượng Thọ”, “Kinh Quán Vô Lượng Thọ” và “Kinh A Di Đà”. Ba bộ Kinh này là chuyên nói đạo lý, phương pháp, cảnh giới vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Người xưa gọi chung là “Kinh Vãng Sanh”. Tổ Sư Đại Đức đời sau đã thêm vào “Hoa Nghiêm Kinh” - đó chính là Phổ Hiền Hạnh Nguyện Phẩm và “Đại Thế Chí Bồ Tát Niệm Phật Viên Thông Chương”, phẩm sau cùng của “Kinh Lăng Nghiêm”. Trong “Đại Thế Chí Bồ Tát Niệm Phật Viên Thông Chương”, Bồ Tát Đại Thế Chí dạy chúng ta một phương pháp niệm Phật đó là “gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm nối nhau”, “bất dạ phương tiện, tự khắc tâm khai”. Không cần một phương tiện nào khác, chỉ cần một câu A Di là tự khắc tâm khai. Có thêm hai phẩm Kinh này nên gọi là “Tịnh Độ Năm Kinh”.*

Năm bộ Kinh này chuyên dạy chúng ta tu học pháp môn niệm Phật, phương pháp cầu vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Trong Kinh điển có rất nhiều phương pháp dạy chúng ta niệm Phật, trong đó có bốn phương pháp: Phương pháp thứ nhất là thật tướng niệm Phật. Phương pháp thứ hai là quán tưởng niệm Phật. Phương pháp thứ ba là quán tượng niệm Phật. Phương pháp thứ tư là trì danh niệm Phật. Những phương pháp này đều ở trong *“Kinh Quán Vô Lượng Thọ”*.

“Sáu căn” là mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. “Sáu trần” là sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp. “Sáu căn” không dễ bị ảnh hưởng bởi sáu trần. Tôi muốn nói qua để các vị có khái niệm. Chúng ta không cần phải suy nghĩ, không cần phải đi tìm cầu. Hòa Thượng dạy chúng ta *“trì danh niệm Phật”* thì chúng ta cứ *“trì danh niệm Phật”*, chính là niệm *“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật”*. Nếu chúng ta vọng tưởng đi tìm hiểu *“thật tướng niệm Phật”* là gì, *“quán tưởng niệm Phật”* là gì, *“quán tượng niệm Phật”* là gì thì chúng ta lại là người nhiều chuyện rồi. Nếu bây giờ có người hỏi tôi: *“Thật tướng niệm Phật, quán tưởng niệm Phật, quán tượng niệm Phật là gì?”*. Thì tôi nói: *“Dạ, em không biết.”* Nhưng nếu họ hỏi *“Trì danh niệm Phật là gì?”* thì tôi nói.

Hòa Thượng nói: *“Trong Tịnh Độ, đại bản là “Kinh Vô Lượng Thọ”, tiểu bản là “Kinh A Di Đà”. Phật dạy bảo chúng ta chuyên môn chọn lấy phương pháp “trì danh niệm Phật”. Có thể thấy “trì danh niệm Phật” được Thích Ca Mâu Ni Phật rất xem trọng, cho nên Ngài cực lực đề xướng. Thích Ca Mâu Ni Phật xem trọng phương pháp “trì danh niệm Phật”. Thực tế thì tất cả mười phương chư Phật cũng xem trọng. Mười phương ba đời tất cả chư Phật đều xem trọng pháp môn này. Pháp môn này tốt như thế nào, tốt đến mức độ nào, đích thực phần đông người ta rất dễ dàng thể hội, rất dễ dàng hiểu được. Còn nếu như không chân thật học, không chân thật kế nhập cảnh giới này thì không cách gì nói ra được. Nói ra không được thì cũng không làm được. Ngay các bậc Cổ Đức như Đại Sư Thiện Đạo, Đại Sư Vĩnh Minh, Đại Sư Liên Trì, Đại Sư Ngẫu Ích, đích thực các Ngài vì chúng ta phát huy rất rõ ràng. Thế nhưng chúng ta chính mình nghiệp chướng sâu nặng, đọc qua những quyển sách này, nghe qua những lời khai thị này nhưng vẫn cứ không thể sinh khởi tín tâm thanh tịnh. Đây là sự bất hạnh của mỗi chúng ta”.*

Hòa Thượng nhắc đến Ngài Thiện Đạo, Ngài Vĩnh Minh, Ngài Ngẫu Ích. Vậy thì chúng ta có cần đi tìm các vị đó để đọc không? Chúng ta không cần đi tìm các Ngài đó để học bởi vì Hòa Thượng đã tiếp nhận hết đầy

đủ giáo dục từ các vị đó rồi, bây giờ chúng ta chỉ cần nghe Hòa Thượng là được. Có những người tự cho mình là thông minh, tự đi tìm đọc các vị này. Hòa Thượng đã đọc rồi, đã rút ra tinh hoa cho chúng ta. Chúng ta chỉ cần nghe một mình Hòa Thượng thì chúng ta đã nghe hết lời dạy của các vị kia rồi. Nếu chúng ta nghe nói đến Ngài Phương Đông Mỹ, Ngài Chương Gia Đại Sư, Ngài Lý Bình Nam, chúng ta mau đi tìm tác phẩm của ba vị đó để học thì đúng là chúng ta quá dư hơi. Hòa Thượng đã học và đã rút ra tinh hoa của ba vị đó. Chúng ta chỉ nghe một mình Hòa Thượng là đủ..

Có người không đề xướng Hòa Thượng, đi đề xướng Tổ Ấn Quang. Tổ Ấn Quang là Thầy của Ngài Lý Bình Nam. Ngài Lý Bình Nam là Thầy của Hòa Thượng Tịnh Không. Hòa Thượng Tịnh Không đã theo học với Ngài Lý Bình Nam hơn 10 năm, đó là thời gian học xuyên suốt. Trong suốt quá trình Ngài Lý Bình Nam còn sống, Hòa Thượng luôn tuân thủ sự dạy bảo của Thầy mình. Vậy thì chúng ta nghe lời Hòa Thượng là chúng ta đã nghe lời dạy của Ngài Lý Bình Nam. Chúng ta nghe lời dạy của Hòa Thượng là chúng ta đã nghe lời dạy của Tổ Ấn Quang rồi. Chúng ta không cần thiết đi làm người nhiều chuyện, người dư hơi.

Hòa Thượng nói: ***“Thù thắng của pháp môn niệm Phật, ngoài sự chỉ bảo cần thiết của thiện tri thức, nhờ vào sự ban trợ của các Ngài, bạn vẫn phải chính mình chân thật hạ công phu, chân thật tu hành. Vậy thì bạn mới có thể thể hội được, bạn mới có thể đem nó nhận biết được rõ ràng. Nếu như không thể chăm chỉ tu học, vậy thì có đọc, có nghe thì nhiều nhất cũng chỉ là trông trong A Lại Da Thức của mình một chút thiện căn mà thôi. Vậy thì cả đời này bạn cũng không thể có thành tựu!”***. Hòa Thượng muốn nhắc nhở chúng ta phải thật làm.

Bài học hôm nay, tôi tâm đắc nhất ý này: ***“Cả đời của mình, chúng ta chỉ là học trò, mãi mãi chỉ là học trò để được nghe lời”***. Chúng ta nói ra cho người khác nghe cũng chỉ là nói lại những gì mình đã học với Thầy, chứ không sáng tác. Đây gọi là ***“thuật nhi bất tác”***. Đó là một sự truyền thừa, truyền thừa từ Thích Ca Mâu Ni Phật, qua nhiều đời Tổ Sư đến chúng ta. Nếu đời chúng ta ***“tác nhi bất thuật”*** thì đó là tác yêu tác quái, vậy thì chắc chắn thành yêu thành quái chứ không thể thành Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!